

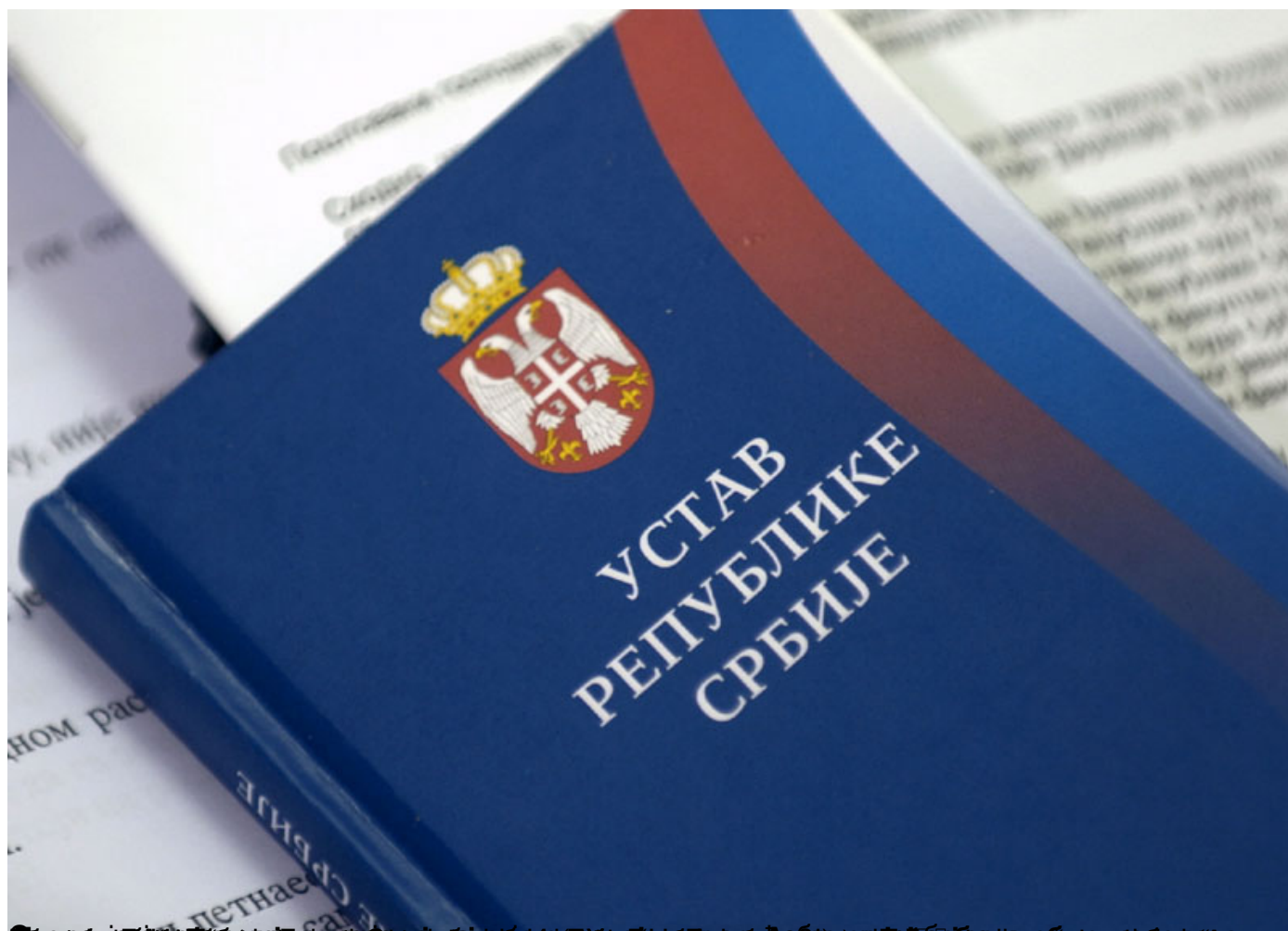
Прво и најважније: Промена устава није међу првих десет, двадесет, ни педесет проблема које ова земља има. И зато иницијативу за промену највишег државног правног и политичког акта не могу да разумем другачије него као, у најбољем случају, „чешљање бабе“ усред села које гори, а можда чак и као свесно замајавање и скретање пажње са неких других и ургентнијих ствари.

Разлога против промене устава – поготово овакве, и овом тренутку – има, такорећи, безброј. Али је, по мени, најважнији следећи. Свака промена устава (осим ако није реч о оним „октроисаним“, након државног удара, или након стране окупације – а код нас, надам се барем – ипак још увек није реч ни о једном, ни другом?!) захтева широк политички и друштвени консензус. И широку јавну расправу у вези са тим. И информисану јавност која на ону чињеница и изнетих разлога за и против, слободно одлучује. А код нас, у овом случају, нема буквално ништа од тога.

Нема ни „к“ од консензуса. Нема широке јавне расправе, односно има је, какве-такве, тек последњих десетак дана, то јест, тек НАКОН што је предлог измена усвојен, а референдум расписан. И, као последица претходног, највећи део грађана буквално нема појма шта је у питању и о чему се одлучује.

Даље руке од Устава

Пише: Ђорђе Вукадиновић
уторак, 11 јануар 2022 02:15

РЕПУБЛИЧКИ РЕФЕРЕНДУМ

16. ЈАНУАР 2022. ГОДИНЕ

ГЛАСАЧКИ ЛИСТИЋ

„Да ли сте за потврђивање Акта
о промени Устава Републике Србије?”

ДА

НЕ

ГЛАСА СЕ ЗАОКРУЖИВАЊЕМ РЕЧИ „ДА” ИЛИ РЕЧИ „НЕ”